

Има онај виц кад човек поседује два коња, па не може да их разликује. Комшија га саветује да једном посече уши и реп, али се коњи ноћу покошкају па и другоме буду одгризене уши и реп.

Комшија опет прискочи у помоћ: „Комшо, јесте их тешко разликовати, али мени се чини да је овај црни коњ мало виши од овог белог.“

Ових дана међу ударним иглама СНС и њиховим медијским копљаницима траје аудиција за збуњеног поседника коња.

Наиме, у немачкој покрајини Тирингији, где се спремају локални, европски и покрајински избори, група универзитета позвала је студенте да пријаве пребивалиште онде где живе и студирају, како би могли да гласају на изборима. Ствар је потекла на чувеном Универзитету Баухаус у Вајмару.

Неки професори се нису либили да кажу зашто – циљ је „одбрана демократије“, то јест да десничарска Алтернатива за Немачку добије што мањи проценат гласова у тој покрајини на истоку Немачке у којој је необично јака.

Универзитети чак плаћају „бонус за образовање“ од стотинак до тристотинак евра онима који промене пребивалиште.

У исто време смо гледали експерименталну репортажу Н1 о полудневној екскурзији

групе грађана из Мале Крсне до Вождовца.

Несретни људи, мало утерани корбачем, мало привучени којим динаром, одвезени су да постану инстант-Београђани како би гласали на изборима у главном граду.

Вама се може чинити да је црни коњ ипак мало виши од белог.

То јест, да није исто позивати студенте да се – ако хоће – пријаве на стварној адреси онде где стварно студирају како би гласали за кога год хоће, и терати људе да се – иако неће – пријаве на фиктивној адреси онде где нити живе нити су икад живели како би гласали за само једну партију.

Али, то је зато што немате смисао да у различитом учите исто нити да глумите далтоништу, не разликујући црног од белог коња.

Министар Горан Весић, рецимо, томе је много вичнији од вас и мене.

Коментаришући вест из Тирингије, он је позвао „Куртијеве лобисте“ из Немачке да тамо „поднесу резолуцију Европском парламенту и траже међународну истрагу“ кад су већ у Србији то тражили „без иједног доказа“.

Где се треба направити блесав, онде не сме да изостане дојучерашња формална Весићева шефица у Влади Ана Брнабић, која је позвала да се ЦРТА врати у Бундестаг, да тамо мало њих искритикује.

У помоћ прискаче Информер памфлетом где већ у наслову пише да је „раскринкано лицемерје“ опозиције у Србији, „албанских лобиста“ и „тајкунских медија“ који измишљају изборне миграције у Србије, а сада „ћуте на дешавања у Немачкој“!

За уметнички дојам задужен је био „Ало“: „Германски хор у терци пева Ђиласове песмице о измишљеној крађи избора, без икаквих доказа.

А у исто време у свом дворишту организује, и то јавно, велику миграцију гласача не би ли поразили странку која им не одговара.“

Троскоком у помоћ прискаче и руски пропагандни канал РТ који се у наслову пита „Шта ће рећи Србија против насиља?“

Као да се Тирингија пријавила да постане аутономна покрајина Србије па сад о томе политички фактори треба да имају мишљење.

До сада је читалац схватио – црни и бели коњ у длаку су исти, осим ако се зна да овај бели и не постоји, то јест да пресељења бирача у Србији није ни било.

Оно јесте, акција тириншких универзитета је детињаста и контрапродуктивна јер досипа воду у талас на којем Алтернатива за Немачку (АфД) јаше – сви су против нас, то јест против народа, а посебно отуђене елите. Ако понеки студент и промени пребивалиште – што је сасвим легално и логично – то на изборе неће превише утицати.

У прилог разликовању црног и белог коња ваља рећи да у Немачкој изборе спроводе волонтери, а не партијски делегирани „бирачки одбори“.

Даље, у Немачкој се бирачка места затварају у 18:00, а већ у 18:05 јавни сервис објављује пројекције на основу излазних анкета (које увек буду у длаку тачне), па већ мало касније шефови странака које су ушле у парламент седе у ТВ студију, честитају једни другима и сами себи, и причају о политици – без иједне једине примедбе на то да је неко „крао“ гласове, „довозио“ бираче или са списковима залазио у стамбене четврти.

У Србији пак новинари дежурају у „изборним штабовима“ партија и чека се да Вучић у

нека доба „саопшти“ резултате док Републичка изборна комисија спава, доводе се трубачи и добошари, и још исте ноћи се скупљају докази изборне преваре, онда се то бистри недељама и месецима, до следећих избора који су само наставак претходних.

Таман је толика разлика и између случаја Вајмара и Мале Крсне.

Комшија би могао и да преформулише: „Комшо, јесте их тешко разликовати, али мени се чини да је овај црни коњ мало виши од белог магарца.“

(Данас)